

दानियलको पुस्तक - त्रिहत्तरौं संख्या

ऐतिहासिक समानताहरूको उद्घाटन: यारोबामको छल र एड्भेन्टिस्ट आन्दोलनको विश्वास-परीक्षा

Jeff Pippenger

2024-02-06

लेवीय पुस्तकको पच्चीस र छब्बीस अध्यायमा उल्लिखित भङ्ग गरिएको करारको परिपूर्तिमा, उत्तर र दक्षिणका राज्यहरू परमेश्वरको क्रोधान्तर्गत दुई हजार पाँच सय बीस वर्षसम्म तितरबितर गरिए। पहिलो र अन्तिम क्रोधको समापनबीचका छयालीस वर्षहरूले सन् 1844 मा ती दुई राज्यहरूलाई आत्मिक आधुनिक इस्राएलको एउटै राज्यमा जम्मा गरिनुलाई प्रतिनिधित्व गरे। ती दुई राष्ट्रहरूको एकत्रीकरणलाई इजकिएलले एकसाथ जोडेका दुई लट्ठीहरूद्वारा, र एलियाहको कथामा सारपतकी विधवाले बटुलेका दुई लट्ठीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। अक्टोबर 22, 1844 मा उत्तर र दक्षिणका राज्यहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी इतिहास समाप्त भयो, र त्यसो गर्दा त्यसले ती दुई राज्यहरूको आरम्भको इतिहासलाई पुनरावृत्ति गर्‍यो।

यारोबामले आफ्ना प्रजाहरू यहुदातर्फ यात्रा गरी यरूशलेमस्थित पवित्रस्थानमा परमेश्वरको आराधना गर्न नजाऊन् भन्ने हेतुले उत्तरी राज्यमा आराधनाको एक जालसाजीपूर्ण व्यवस्था स्थापना गरे।

अनि यारोबामले आफ्नो हृदयमा भन्यो, अब यो राज्य दाऊदको घरानातर्फ फर्किनेछ: यदि यी मानिसहरू यरूशलेममा परमप्रभुको भवनमा बलि चढाउन जान्छन् भने, यस प्रजाको हृदय फेरि आफ्ना प्रभुतर्फ, अर्थात् यहुदाका राजा रहबामतर्फ फर्किनेछ, र तिनीहरूले मलाई मार्नेछन्, अनि फेरि यहुदाका राजा रहबामकहाँ जानेछन्। त्यसपछि राजाले सल्लाह गर्‍यो, र सुनका दुईवटा बाछा बनायो, अनि तिनीहरूलाई भन्यो, “यरूशलेमसम्म उक्लेर जानु तिमीहरूका निम्ति अति नै धेरै भयो: हे इस्राएल, हेर, तिम्रा देवताहरू यी नै हुन्, जसले तिमीहरूलाई मिश्रदेशबाट माथि ल्याए।” अनि उसले एउटालाई बेतेलमा राख्यो, र अर्कोलाई दानमा स्थापित गर्‍यो। अनि यो कुरा पाप भयो: किनकि ती मानिसहरू एउटाको सामुन्ने दानसम्म पूजा गर्न गए। अनि उसले उच्चस्थानहरूको एउटा भवन बनायो, र लेवीका सन्तानहरूमध्येका नभएका साधारण मानिसहरूमध्येबाट पूजाहारीहरू नियुक्त गर्‍यो। अनि यारोबामले यहुदामा हुने चाडजस्तै आठौँ महिनाको पन्ध्रौँ दिनमा एउटा चाड ठहरायो, र वेदीमाथि बलि चढायो। उसले बेतेलमा पनि यही गर्‍यो, आफूले बनाएका बाछाहरूलाई बलि चढाउँदै; अनि आफूले बनाएका उच्चस्थानहरूका पूजाहारीहरूलाई बेतेलमा नियुक्त गर्‍यो। यसरी उसले बेतेलमा आफूले बनाएको वेदीमाथि, आठौँ महिनाको पन्ध्रौँ दिनमा, अर्थात् त्यस महिनामा, जुन उसले आफ्नै हृदयबाट ठहराएको थियो, इस्राएलका सन्तानहरूका निम्ति एउटा चाड ठहरायो; अनि उसले वेदीमाथि बलि चढायो, र धूप बाल्यो। १ राजाहरू १२:२६-३३।

उनको उपासनाको प्रणाली क्याथोलिकमत (मूर्तिपूजा) को प्रतीकात्मक प्रतिरूप थियो, किनकि हारूनको विद्रोहमा जस्तै, यसले पशुको निम्ति र पशुकै एउटा प्रतिमा स्थापना गर्‍यो। ती दुई बाछाका प्रतिमाहरू सुनका बनाइएका थिए, जसले बाबेलको प्रतीक जनाउँथे। ती प्रतिमाहरू मिश्रका देवताहरूलाई समर्पित गरिएका थिए, जसलाई हारूनले पनि यस्तै रूपमा चिनाएको थियो; “ती देवताहरू, जसले तिनीहरूलाई मिश्रदेशबाट बाहिर ल्याएका थिए।” उनले दुई शहरमा दुई वेदीहरू निर्माण गरे, जुन सँगै विचार गर्दा मण्डली (बेतेल) र राज्य (दान) को संयोजनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। ती वेदीहरू साँचो वेदीका नक्कली प्रतिरूप थिए, जो ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, जसरी क्याथोलिकमतले आफूलाई ख्रीष्टको सांसारिक प्रतिनिधि भएको दाबी गर्छ। उनले एक भ्रष्ट पुरोहितवर्ग खडा गरे, जस्तै क्याथोलिकमतका पुरोहितहरू छन्। उनले आफ्नो उपासनासेवाका लागि एउटा दिन छाने, जो परमेश्वरका कुनै पनि साँचो चाडका दिनहरूभन्दा जानाजानी फरक थियो, यसरी यसले उपासनाको साँचो र झूटो दिनसम्बन्धी विवादलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो।

आफ्नो झूटा आराधना-प्रणालीको उद्घाटनमा, परमेश्वरले यहूदाबाट एक जना अगमवक्ता पठाउनुभयो, ताकि उसले उसको जाली आराधना-प्रणालीलाई हप्काओस्।

हेर, परमप्रभुको वचनद्वारा यहूदाबाट बेतेलमा परमेश्वरका एक जना मानिस आए; र यारोबाम धूप बाल्न वेदीको छेउमा उभिएका थिए। अनि उनले परमप्रभुको वचनद्वारा वेदीको विरुद्ध पुकारा गर्दै भने, “हे वेदी, वेदी, परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ: हेर, दाऊदको घरानामा एक छोरो जन्मिनेछ, जसको नाउँ योशियाह हुनेछ; अनि तेरै माथि तिनले तिम्रो माथि धूप बाल्ने उच्चस्थानका पूजाहारीहरूलाई बलि चढाउनेछन्, र मानिसहरूका हड्डीहरू तेरै माथि जलाइनेछन्।” अनि उनले त्यही दिन एउटा चिन्ह दिएर भने, “परमप्रभुले बोल्नुभएको चिन्ह यही हो: हेर, वेदी च्यातिनेछ, र त्यसमाथि भएको खरानी पोखाइनेछ।” १ राजा १३:१-३।

यहूदाबाट आएका अगमवक्ताले भविष्यमा हुने राजा योशियाको जन्मलाई चिनाउँदै त्रिविध भविष्यवाणी घोषणा गरे। उनले भविष्यवाणी गरे कि योशियाले जाली वेदीमा सेवा गर्न नियुक्त गरिएका दुष्ट पूजाहारीहरूलाई मार्नेछ, र त्यही वेदीमाथि मानिसहरूका हड्डीहरू पनि जलाउनेछ। उनले यारोबामलाई एउटा चिन्ह पनि दिए, जसद्वारा यारोबामको वेदी चिरिनेछ र त्यसको खरानी बाहिर पोखिनेछ भनी चिनाइयो। यी सबै कुराहरू परमप्रभुको वचनअनुसार पूरा भए, तर जब यारोबामले अगमवक्ताको घोषणा सुने, तब ऊ क्रोधित भयो र अगमवक्ताविरुद्ध कारबाही गर्न खोज्यो, तर परमेश्वर नियन्त्रणमा हुनुहुन्थ्यो।

अनि यस्तो भयो, जब राजा यारोबामले बेतेलको वेदीको विरुद्ध पुकारा गर्ने परमेश्वरका मानिसको वचन सुने, तब उनले वेदीबाट आफ्नो हात लम्ब्याउँदै भने, “यसलाई समात।” अनि उनले त्यसको विरुद्ध लम्ब्याएको उनको हात सुक्यो, यहाँसम्म कि उनले त्यो फेरि आफूतिर तान्न सकेनन्। वेदी पनि चर्कियो, र वेदीका खरानी त्यसबाट पोखिए, परमप्रभुको वचनद्वारा परमेश्वरका मानिसले दिएको चिन्हअनुसार। १ राजाहरू १३:४, ५।

चिह्न तुरुन्तै पूरा भयो, र यारोबामको हात पक्षाघातग्रस्त भयो।

अनि राजाले परमेश्वरका जनलाई उत्तर दिँदै भने, “अब परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरको सामु विन्ती गर, र मेरो निम्ति प्रार्थना गर, ताकि मेरो हात फेरि पहिलेको जस्तै होस्।” तब परमेश्वरका जनले परमप्रभुलाई विन्ती गरे, र राजाको हात फेरि पहिलेको जस्तै बहाल भयो। अनि राजाले परमेश्वरका जनलाई भने, “मेरो घरमा मसँगै आऊ, र आफूलाई ताजगी देऊ, अनि म तिमीलाई इनाम दिनेछु।” तर परमेश्वरका जनले राजालाई भने, “तिमीले मलाई आफ्नो घरको आधा भाग दिए पनि, म तिमीसँग भित्र जानेछैनँ; न त म यस ठाउँमा रोटी खानेछु, न पानी पिउनेछु; किनकि परमप्रभुको वचनद्वारा मलाई यसरी आज्ञा गरिएको थियो, यसो भन्दै, ‘रोटी नखानू, पानी नपिऊनू, न त जुन बाटो भएर आएका थियौ त्यही बाटो फर्कनू।’” यसरी उनी अर्को बाटो लागे, र जुन बाटो भएर बेतेल आएका थिए त्यही बाटो फर्केनन्। १ राजा १३:६-१०।

येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भद्वारा चित्रण गर्नुहुन्छ, र शाब्दिक प्राचीन इस्राएलका उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूको आरम्भ त्यस इतिहासमा अन्त हुन्छ जहाँ दुईवटा लाठीहरू एक लाठीमा जोडिन्छन्, जसले आत्मिक आधुनिक इस्राएलको राष्ट्रलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

दुई वटा लठीहरू एकसाथ जोडिएको इतिहासमा, सन् १७९८ मा अन्तको समयमा परीक्षा गर्ने तीन-चरणीय प्रक्रिया आरम्भ गरियो। मध्यरातको पुकारमा पवित्र आत्माको उण्ड्याइ हुनुभन्दा अघि नै दुवै लठीहरू (राज्यहरू) जम्मा गरिँदै थिए। सन् १८४४ को वसन्तमा भएको पहिलो निराशामा, प्रोटेस्टेन्टहरू त्यस परीक्षा प्रक्रियामा असफल भए र क्याथोलिकवादका छोरीहरू बने; यसरी तिनीहरूले यारोबामद्वारा प्रतीकरूपमा देखाइएको झूटा उपासना-प्रणालीको उद्घाटनलाई पुनः दोहोर्याए।

प्रोटेस्टेन्ट सुधार परमेश्वरले सम्पन्न गर्नुभएको यस्तो कार्य थियो, जसद्वारा उहाँले मरुभूमिमा रहेको कलीसियालाई रोमी कलीसियाका अन्धविश्वास, परम्परा र चलनहरूबाट बाहिर ल्याउनुभयो। मार्टिन लूथरको समयदेखि नै, टायरकी वेश्यालाई केवल ख्रीष्टियन धर्मको झूटा स्वीकारोक्तिले ढाकिएको एक मूर्तिपूजक उपासना-प्रणालीभन्दा बढी केही

होइन भन्ने पहिचान गराउने सत्यहरू झन्-झन् प्रकट गरिए। प्रभुको उद्देश्य आफ्ना बन्दी जनलाई अन्धकारबाट बाहिर ल्याउनु थियो, जसरी उहाँले आफ्ना जनहरू मिश्रमा दास हुँदा गर्नुभएको थियो। उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्था दिनका लागि मिश्रको दासत्वबाट छुटकारा दिनुभयो। १७९८ मा खोलिएको ज्ञानको बढ्दो ज्योतिलाई पछ्याउन प्रोटेस्टेन्टहरूले अस्वीकार गरेकाले, १८४४ मा तिनीहरूले व्यवस्था र ख्रीष्टको साँचो पवित्रस्थान-सेवालाई चित्र सकेनन्।

न्याय-घडीको सन्देशलाई तिनीहरूले अस्वीकार गर्नु भनेको तिनीहरू रोमी कलीसियाका छोरीहरू बन्नु थियो, र त्यसपछि तिनीहरूले आराधनाको एक झूटो प्रणाली खडा गरे, जसलाई पवित्रशास्त्रमा झूटो अगमवक्ताको रूपमा पहिचान गरिएको छ (पतित प्रोटेस्टेन्टवाद)। सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा विश्वासद्वारा पवित्रस्थानभित्र प्रवेश गरेका विश्वासयोग्य मिलेराइटहरूले तेस्रो स्वर्गदूतको ज्योति प्राप्त गरे र प्रोटेस्टेन्ट भएको दाबी गर्ने, तर मूर्तिपूजकताको प्रमुख परम्परा—अर्थात् सूर्यको पूजा—लाई अँगालेर राख्ने आराधनाको झूटो प्रणालीको विरुद्धमा एक ताडना प्रस्तुत गरे। यहूदाबाट आएको अगमवक्ताले मिलेराइट एडभेन्टवादको प्रकार प्रस्तुत गर्‍यो, जसले सन् १८४४ को अक्टोबर २२ मा आएको तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई चिनेको थियो र प्रस्तुत गरेको थियो।

जब यारोबामको अनुरोधद्वारा अगमवक्तालाई आफ्नै घरमा आई विश्राम तथा ताजगी प्राप्त गर्न बोलाइयो, तब अगमवक्ताले परमप्रभुद्वारा आफूलाई दिइएका विशेष निर्देशनहरू व्यक्त गरे। त्यो आज्ञा मिलेराइट एडभेन्टवादलाई पनि दिइएको थियो। आज्ञा यो थियो कि तिनीहरूले आएको बाटोबाट फर्कनु हुँदैन; र मिलेराइट एडभेन्टवाद प्रोटेस्टेन्ट सम्प्रदायहरूबाट बाहिर निस्किएको थियो। सन् १८४४ को वसन्तमा भएको पहिलो निराशापछि तिनीहरू प्रोटेस्टेन्टहरूबाट अलग गरिएका थिए, र यर्मियाले यहूदी अगमवक्तालाई दिइएका त्यही समान निर्देशनहरूको एक उदाहरण प्रस्तुत गर्छन्।

तपाईंका वचनहरू भेटिए, र मैले तिनलाई खाएँ; अनि तपाईंको वचन मेरो हृदयको आनन्द र हर्ष भयो; किनकि, हे सेनाहरूका परमेश्वर यहोवा, म तपाईंको नाउँद्वारा कहलिएको छु। म ठट्टा गर्नेहरूको सभामा बसेँ, न त आनन्दित भएँ; तपाईंको हातको कारण म एकलै बसेँ, किनकि तपाईंले मलाई क्रोधले भरिदिनुभएको छ। मेरो पीडा किन निरन्तर छ, र मेरो घाउ किन असाध्य छ, जो निको हुन इन्कार गर्छ? के तपाईं मेरो निम्ति पूर्णतः छल गर्ने जस्तै, र सुक्ने पानीहरूजस्तै हुनुहुन्छ? त्यसकारण परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, यदि तँ फर्किस् भने, म तँलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; अनि यदि तँले तुच्छबाट बहुमूल्यलाई अलग गरिस् भने, तँ मेरो मुखझिँ हुनेछस्; उनीहरू तँकहाँ फर्कून्, तर तँ उनीहरूतिर नफर्किनू। अनि म तँलाई यस प्रजाको निम्ति काँसाको सुरक्षित पर्खाल बनाउनेछु; र उनीहरूले तँसँग युद्ध गर्नेछन्, तर तँमाथि प्रबल हुनेछैनन्; किनकि म तँलाई बचाउन र छुटकारा दिन तँसँग छु, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। अनि म तँलाई दुष्टको हातबाट छुटकारा दिनेछु, र भयानकहरूको हातबाट उद्धार गर्नेछु। यर्मिया १५:१६-२१।

दोस्रो धिक्कारको समयसम्बन्धी भविष्यवाणीको परिपूर्तिमा, ११ अगस्त १८४० मा, प्रकाशको पुस्तक दशको शक्तिशाली स्वर्गदूत आफ्नो हातमा एउटा खुला सानो पुस्तक लिएर ओर्लिए, र यहून्नालाई गएर त्यो पुस्तक लिनु र खानु भनियो। इतिहासको त्यस बिन्दुमा त्यो सानो पुस्तक खानेहरूका प्रतिनिधि यर्मिया हुन्, र ती वचनहरू महजस्तै मिठा थिए, किनकि तिनीहरू उनका “हृदयको आनन्द र हर्ष” थिए। तर परमेश्वरको “हात” का कारण यर्मिया “क्रोधले भरिए,” उनी “घाइते” भए र “निरन्तर पीडा” मा रहे। परमेश्वरको “हात” का कारण यर्मियाले परमेश्वर यर्मियाका लागि “झूटोझिँ,” र “असफल पानीझिँ” हुनुभएको छ भनी सुझाए। १८४३ को चार्टका केही अङ्कसम्बन्धी त्रुटिमाथि प्रभुले आफ्नो “हात” राख्नुभएको थियो।

यर्मियाले मिलेराइटहरूको पहिलो निराशालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जब हबक्कूकको दर्शन ढिलो भयो। यर्मियाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएकाहरूलाई “वर्षा”को रूपमा चित्रित गरिएको सन्देश असफल भएको जस्तो देखियो। तर हबक्कूकले भनेका थिए, “किनकि दर्शन अझै तोकिएको समयकै निम्ति हो, तर अन्तमा त्यसले बोल्नेछ, र झूटो ठहरिनेछैन; यद्यपि त्यो ढिलो भए पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि त्यो निश्चय नै आउनेछ, त्यो ढिलो हुने छैन।” यर्मियाले परमेश्वरले झूट बोल्नुभयो, र सन्देश (वर्षा) असफल भयो भनी सोचेका थिए, तर त्यो केवल ढिलो मात्र

भएको थियो।

त्यसपछि परमेश्वरले यर्मियालाई निर्देशन दिनुभयो कि “यदि तँ फर्किस् भने, म तँलाई फेरि ल्याउनेछु, र तँ मेरो सामु उभिनेछस्; र यदि तँ निकृष्टबाट बहुमूल्य कुरा अलग गर्छस् भने, तँ मेरो मुखझैँ हुनेछस्: उनीहरू तेरोतिर फर्कन्; तर तँ तिनीहरूतिर नफर्क।” त्यस निराशापछि, यर्मिया परमेश्वरका ती जनहरूको प्रतिनिधित्व गर्दैछन्, जो प्रभुको सेवामा फर्कनुपर्छ र सन्देश असफल भएको देखिँदा उत्पन्न भएको निरुत्साहलाई झारेर प्याँक्नुपर्छ। यदि यर्मियाले निर्दिष्ट गरिएका आवश्यकताहरू पूरा गर्थे भने, परमेश्वरले उनलाई आफ्नो प्रवक्ता हुन दिनुहुनेथियो।

यस समयमा हाम्रो अध्ययनको लागि अझ महत्त्वपूर्ण कुरा भनेको परमेश्वरले यर्मियालाई “उपहास गर्नेहरूको सभा” को विषयमा के भन्नुभयो भन्ने हो, जो उनका निराशामाथि “आनन्द मनाइरहेका” थिए। उहाँले यर्मियालाई भन्नुभयो कि ती उपहास गर्नेहरू यर्मियाकहाँ फर्कन सक्छन्, तर यर्मिया भने कहिल्यै तिनीहरूकहाँ फर्कनु हुँदैन। यर्मियाले तिनीहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्थे जो प्रोटेस्टेन्टहरूको विरुद्धमा उभिएका थिए, ती प्रोटेस्टेन्टहरू जसले भर्खरै क्याथोलिकवादको घेराभित्र फर्कने छनोट गरेका थिए र बाबेलका छोरीहरू, बाल र अशतोरेतका झूटा अगमवक्ताहरू बनेका थिए। यर्मियाले यहूदी अगमवक्ताको प्रतिनिधित्व गरे, जसले भविष्यवाणीको रेखामा ठीक यही बिन्दुमा उत्तरी राज्यको आरम्भमा यारोबामको झूटा आराधना-प्रणालीलाई हप्काएका थिए, यसरी उत्तरी राज्यको इतिहासको अन्त्यमा क्याथोलिकवादको प्रतिमूर्ति भएको झूटा आराधना-प्रणालीको परिचयलाई प्रतिरूपित गर्दै। जब यारोबामले एउटा सन्धि कायम गर्ने प्रस्ताव गरे, तब अगमवक्ताले यारोबामलाई भने कि उनले न त खानु, न त पिउनु, न त आफू आएको बाटो हुँदै फर्कनु थियो।

अनि राजाले परमेश्वरका जनलाई भने, “मसँग घरमा आऊ, र आफूलाई ताजगी देऊ, अनि म तिमीलाई इनाम दिनेछु।” तर परमेश्वरका जनले राजालाई भने, “यदि तिमीले आफ्नो घरको आधा भाग नै मलाई दिए पनि, म तिमीसँग भित्र जानेछैनँ; न त यस ठाउँमा रोटी खानेछु, न पानी पिउनेछु। किनकि परमप्रभुको वचनद्वारा मलाई यसरी आज्ञा गरिएको थियो, यसो भन्दै, ‘रोटी नखानू, पानी नपिऊ, र जुन बाटो भएर आएको हो त्यही बाटोबाट फेरि नफर्क।’” 1 Kings 13:7-9.

यहूदियाका अगमवक्ताको अभिव्यक्ति एलियाको कथामा बाल र अशतारोथका झूटा अगमवक्ताहरूको कार्यसँग मेल खान्छ। निश्चय नै, मिलेराइटहरूको इतिहास एलियाकै इतिहास पनि हो, किनकि मिलर एलिया थिए। एलियाको कथामा, बाल र अशतारोथका अगमवक्ताहरूले छलको एउटा नृत्य प्रस्तुत गरे, जुन परमेश्वरबाट आगो ओर्लेर एलियाको बलिदानलाई भस्म पार्दा मूर्खता ठहरियो; यसरी यसले मिलेराइट इतिहासको मध्यरात्रिको पुकारमा पवित्र आत्माको उण्डेलाइको प्रतीकरूप धारण गर्‍यो। त्यस इतिहासको सामना दोस्रो एलियाको सामना थियो, जो हेरोदियासकी छोरी (सलोमी) द्वारा प्रस्तुत गरिएको छलको नृत्यको अवधिमा यूहन्ना बप्तिस्मा दिने थिए। हेरोदियासको प्रतीक ईजेबेल थिइन्, र ईजेबेल क्याथोलिक चर्चको प्रतीक हो।

१८४४ मा प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरू हेरोदियाकी छोरी सलोमी (ईजेबेल) बनिन्। छलको नृत्यमा हेरोदले आफ्नो राज्यको आधा भाग दिने प्रतिज्ञा गरेको थियो, र उसले त्यसो आफ्नै जन्मदिनमा गर्‍यो; यसरी यसले अन्तिम दिनहरूको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ, जब आहाबद्वारा (दश उत्तरी राज्यहरूको राजा) प्रतिरूपित गरिएका ती दस राजाहरूले आफ्नो राज्य पापतन्त्र (ईजेबेल) लाई दिन सहमत हुन्छन्। “तिम्रो राज्यको आधा” दिनु महासंघको एक प्रतीक हो, र यहूदियाका अगमवक्ताले यारोबामलाई स्पष्ट रूपमा यो जनाइरहेका थिए कि उसले धर्मत्यागी राजासँग कहिल्यै गठबन्धन गर्नेछैन, न त उसको नक्कली आराधना-प्रणालीलाई समर्थन गर्नेछ।

त्यही कुरा परमप्रभुले यर्मियालाई पनि भन्नुभयो, जब उहाँले भन्नुभयो कि “ठट्टा गर्नेहरूको सभा” (धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवाद) यर्मियाकहाँ फर्कन सक्छ, तर यर्मिया कहिल्यै तिनीहरूकहाँ फर्कनु हुँदैन, वा आफू आएको बाटो हुँदै फर्कनु हुँदैन। तर यहूदीय भविष्यवक्ताले ठ्याक्कै त्यही नै गरे, किनकि यहूदियामा फर्किनुअघि—आफूलाई दिइएको काम पूरा गर्नुअघि—उनी एउटा झूटा र कपटी भविष्यवक्ताद्वारा छलिएका थिए।

अब बेतेलमा एक वृद्ध अगमवक्ता बस्थे; अनि उनका छोराहरू आएर त्यस दिन परमेश्वरका जनले बेतेलमा गरेका सबै कामहरू उनलाई सुनाए; राजासामु उनले बोलेका वचनहरू पनि तिनीहरूले आफ्ना पितालाई सुनाए। तब तिनका पिताले तिनीहरूलाई भने, “ऊ कुन बाटो लाग्यो?” किनकि यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जन कुन बाटो गए, त्यो उनका छोराहरूले देखेका थिए। अनि उनले आफ्ना छोराहरूलाई भने, “मेरो लागि गधा काठी कसिदेओ।” तब तिनीहरूले उनका लागि गधामा काठी कसे; अनि उनी त्यसमा चढे, र परमेश्वरका जनको पछि लागे, र उनलाई एक बाँझको रूखमुनि बसिरहेको भेट्टाए; अनि उनले उनलाई भने, “के तिमी यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जन नै हो?” उनले भने, “म नै हुँ।” तब उनले उनलाई भने, “मसँग घरमा आओ, र रोटी खाओ।” अनि उनले भने, “म तिमीसँग फर्केर जान सक्दिनँ, न तिमीसँग भित्र पस्न सक्छु; यस ठाउँमा म तिमीसँग न रोटी खानेछु, न पानी पिउनेछु; किनकि परमप्रभुको वचनद्वारा मलाई यसो भनिएको थियो, ‘त्यहाँ रोटी नखानू, पानी नपिउनु, र जुन बाटोबाट आएका थियौ, त्यही बाटो फर्केर नजानू।’” उसले उनलाई भन्यो, “म पनि तिमीझैँ एक अगमवक्ता हुँ; अनि परमप्रभुको वचनद्वारा एक स्वर्गदूतले मलाई यसो भन्दै भनेको छ, ‘उनलाई तिमीसँगै तिम्नो घरमा फर्काएर ल्याऊ, ताकि उसले रोटी खाओस् र पानी पिओस्।’” तर उसले उनलाई झूट बोल्थो। त्यसैले उनी उसँगै फर्के, र उसको घरमा रोटी खाए, अनि पानी पिए। अनि यस्तो भयो, जब तिनीहरू भोजनको टेबुलमा बसेका थिए, परमप्रभुको वचन उसलाई फर्काएर ल्याउने अगमवक्ताकहाँ आयो; अनि उनले यहूदाबाट आएका परमेश्वरका जनलाई कराउँदै भने, “परमप्रभु यसो भन्नुहुन्छ, ‘तैले परमप्रभुको मुखको आज्ञा उल्लङ्घन गरेको हुनाले, र परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरले तिमीलाई दिनुभएको आज्ञा पालन नगरेको हुनाले, बरु फर्केर आएर त्यस ठाउँमा रोटी खायौ र पानी पियौ, जसको विषयमा परमप्रभुले तिमीलाई भन्नुभएको थियो, ‘रोटी नखानू, पानी नपिउनु,’ त्यसकारण तिम्रो लास तिम्रा पितृहरूको चिहानमा पुग्नेछैन।”

रोटी खाइसकेपछि र पिइसकेपछि यस्तो भयो कि उनले आफूले फिर्ता ल्याएका अगमवक्ताका लागि गधा काठी लगाए। अनि ऊ गएपछि बाटोमा एउटा सिंहले उसलाई भेट्टायो र मान्यो; अनि उसको लास बाटोमै फ्याँकियो, र गधा त्यसको छेउमा उभिरह्यो, सिंह पनि लासकै छेउमा उभिरह्यो। अनि हेर, मानिसहरू त्यहाँबाट जाँदै गर्दा बाटोमा फ्याँकिएको लास र त्यस लासको छेउमा उभिएको सिंह देखे; अनि उनीहरू गएर त्यो कुरा त्यही सहरमा सुनाए जहाँ वृद्ध अगमवक्ता बस्थे। अनि जसले उसलाई बाटोबाट फिर्ता ल्याएको थियो, ती अगमवक्ताले यो कुरा सुनेपछि भने, “यो परमेश्वरको जन नै हो, जसले परमप्रभुको वचनको आज्ञा मानेन; त्यसकारण परमप्रभुले उसलाई सिंहको हातमा सुम्पिदिनुभएको छ, जसले उसलाई च्यात्यो र मान्यो, परमप्रभुले उसलाई भन्नुभएको वचनअनुसार।” अनि उनले आफ्ना छोराहरूलाई भने, “मेरो लागि गधा काठी लगाओ।” अनि तिनीहरूले काठी लगाए। तब उनी गए र उसको लास बाटोमा फ्याँकिएको, अनि गधा र सिंह लासको छेउमा उभिएका भेट्टाए; सिंहले न त लास खाएको थियो, न गधालाई च्यातेको थियो। अनि अगमवक्ताले परमेश्वरका जनको लास उठाए, त्यसलाई गधामाथि राखे, र फिर्ता ल्याए; अनि वृद्ध अगमवक्ता शोक गर्न र गाइनका लागि सहरमा आए। अनि उनले उसको लास आफ्नै चिहानमा राखे; अनि तिनीहरूले उसको निम्ति विलाप गरे, यसो भन्दै, “हाय, मेरा भाइ!” अनि यस्तो भयो कि उनलाई गाडिसकेपछि उनले आफ्ना छोराहरूलाई भने, “जब म मर्छु, तब परमेश्वरका जन गाडिएको चिहानमै मलाई गाड; मेरा हड्डीहरू उनका हड्डीहरूको छेउमा राख। किनकि उनले परमप्रभुको वचनद्वारा बेथेलको वेदीको विरुद्धमा, र सामरियाका सहरहरूमा भएका सबै उच्चस्थानका घरहरूको विरुद्धमा जो घोषणा गरेका थिए, त्यो निश्चय नै पूरा हुनेछ।” १ राजा १३:११-३२।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“जब परमेश्वरको सामर्थ्यले के सत्य हो भनी साक्षी दिन्छ, तब त्यो सत्य सधैंभरि सत्यकै रूपमा अडिग रहनुपर्छ। परमेश्वरले दिनुभएको ज्योतिका विपरीत पछि गरिएका कुनै पनि अनुमानहरू स्वीकार गरिनु हुँदैन। मानिसहरू शास्त्रका यस्ता व्याख्याहरू लिएर उठ्नेछन्, जुन उनीहरूका लागि सत्य हुनेछन्, तर ती सत्य हुँदैनन्। यस समयका लागि परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको सत्य नै हाम्रो विश्वासको जग हो। के सत्य हो भन्ने कुरा उहाँ आफैले हामीलाई सिकाउनुभएको छ। कोही एक उठ्नेछ, अनि फेरि अर्को पनि, नयाँ ज्योति लिएर, जसले परमेश्वरले आफ्ना पवित्र आत्माको प्रमाणद्वारा दिनुभएको ज्योतिसँग विरोध गर्दछ। यस सत्यको स्थापना हुँदा प्राप्त भएको अनुभवबाट गुज्रिएका केही अझै जीवित छन्। प्रेरित यूहन्नाले आफ्नो जीवनको अन्तिम घडीसम्म

गरेझैं, उनीहरूले पार गरेका अनुभवलाई दोहोर्‍याउन, र आफ्ना जीवनको अन्त्यसम्म दोहोर्‍याइरहन, परमेश्वरले कृपापूर्वक तिनीहरूको जीवन जोगाइराख्नुभएको छ। अनि मृत्युमा ढलेका ध्वजावाहकहरूले आफ्ना लेखहरूको पुनर्मुद्रणद्वारा बोलिरहनुपर्छ। मलाई निर्देशन दिइएको छ कि यसरी तिनीहरूका स्वरहरू सुनिनुपर्छ। यस समयका लागि के नै सत्य हो भन्ने विषयमा तिनीहरूले आफ्नो साक्षी दिनुपर्छ।”

“हामीले ती मानिसहरूका वचनहरू ग्रहण गर्नुहुँदैन, जो हाम्रो विश्वासका विशेष बुँदाहरूसित विरोध गर्ने सन्देश लिएर आउँछन्। तिनीहरू धर्मशास्त्रका वचनहरूको ठूलो थुप्रो जम्मा गर्छन्, र आफ्ना प्रतिपादित सिद्धान्तहरूको प्रमाणस्वरूप त्यसलाई वरिपरि थुपार्छन्। विगत पचास वर्षको अवधिमा यो कार्य पटक-पटक गरिएको छ। र यद्यपि धर्मशास्त्रहरू परमेश्वरको वचन हुन्, र तिनको आदर गरिनुपर्छ, तथापि तिनको यस्तो प्रयोग, यदि त्यस प्रयोगले परमेश्वरले यी पचास वर्षसम्म स्थिर राख्नुभएको जगको कुनै एउटा स्तम्भलाई हटाउँछ भने, ठूलो भूल हो। जसले यस्तो प्रयोग गर्दछ, उसले परमेश्वरका जनसमक्ष आएका अतीतका सन्देशहरूलाई सामर्थ्य र प्रभाव प्रदान गर्ने पवित्र आत्माको अद्भुत प्रमाणलाई जान्दैन।”

“एल्डर जीका प्रमाणहरू विश्वासयोग्य छैनन्। यदि ती स्वीकार गरिए भने, तिनले परमेश्वरका जनहरूको त्यस सत्यप्रतिको विश्वासलाई नष्ट गर्नेछन्, जसले हामीलाई हामी जे छौं त्यही बनाएको छ।”

“हामी यस विषयमा दृढनिश्चयी हुनैपर्छ; किनकि उनले पवित्रशास्त्रद्वारा सिद्ध गर्न खोजिरहेका बुँदाहरू सही छैनन्। तिनले यो सिद्ध गर्दैनन् कि परमेश्वरका जनहरूको विगतको अनुभव भ्रम थियो। हामीसँग सत्य थियो; हामी परमेश्वरका स्वर्गदूतहरूद्वारा निर्देशित भएका थियौं। पवित्र आत्माको अगुवाइअन्तर्गत नै पवित्रस्थानसम्बन्धी प्रश्नको प्रस्तुति दिइएको थियो। हाम्रो विश्वासका ती विशेष पक्षहरूका सम्बन्धमा, जसमा उनीहरूले कुनै भूमिका निर्वाह गरेका थिएनन्, सबैले मौन रहनु नै बुद्धिमानी हो। परमेश्वरले कहिल्यै आफ्नै विरोध गर्नुहुन्न। असत्य कुराको पक्षमा साक्षी दिन जबरजस्ती लगाइयो भने पवित्रशास्त्रीय प्रमाणहरू दुरुपयोग गरिएका ठहरिन्छन्। फेरि अर्को र अझ अर्को उठ्नेछन् र मानिलाग्दो ठूलो ज्योति ल्याएको ठान्दै आफ्ना दाबीहरू प्रस्तुत गर्नेछन्। तर हामी पुराना सीमा-चिन्हहरूमै अडिग रहन्छौं। [1 यूहन्ना 1:1-10 quoted.]”

“मलाई यसो भन्न निर्देशन दिइएको छ कि यी वचनहरू हामी यस समयका लागि उपयुक्त रूपमा प्रयोग गर्न सक्छौं, किनकि समय आइसकेको छ जब पापलाई त्यसको सही नामले बोलाइनुपर्छ। हाम्रो काममा हामी त्यस्ता मानिसहरूद्वारा अवरुद्ध गरिएका छौं जो रूपान्तरित भएका छैनन् र आफ्नै महिमाको खोजी गर्छन्। तिनीहरू आफूलाई नयाँ सिद्धान्तहरूका प्रवर्तक ठानियोस् भन्ने चाहन्छन्, र तिनीहरू ती सिद्धान्तहरूलाई सत्य हुन् भनी दाबी गर्दै प्रस्तुत गर्छन्। तर यदि यी सिद्धान्तहरू स्वीकार गरिए, भने तिनीहरूले विगत पचास वर्षदेखि परमेश्वरले आफ्ना जनलाई दिँदै आउनुभएको सत्यको इन्कारतर्फ डोर्‍याउनेछन्, जसलाई उहाँले पवित्र आत्माको प्रत्यक्ष प्रदर्शनद्वारा पुष्टि गर्दै आउनुभएको छ।” Selected Messages, book 1, 161.